

~~Отъ главата до~~ петитѣ съ блѣскава стомана? Дори и коньтъ му бѣ загърнатъ въ завивка, която се спущаше до земята. Отъ открития наличникъ надничаше младо, русо лице. На рамото му се вѣеше бледозелена кордела. Сжщо такава кордела бѣ завързана и на копието му, което бѣ дълго, съ крѣгла дръжка и остъръ връхъ. Върху щита му бѣ вкованъ съ тъмна медъ единъ соколъ съ две глави. Черниятъ му конь бѣ невѣроятнo едъръ и високъ.

На неумѣлъ ромейски езикъ той имъ обясни, че е дошелъ на гости у свои роднини, че е отъ войската на кръстоносцитѣ. Стражата широко разтвори градскитѣ порти и младиятъ рицаръ тръгна по дѣсния брѣгъ на рѣката. Край двата брѣга бѣха струпани гжсто една до друга дребни двукатни кѣщурки, съ тѣсни, криви улички и малки площадчета. Отъ лѣво и дѣсно се издигаха тъмни и застрашителни вѣнцитѣ на крепостнитѣ обржчи. Отъ портитѣ на кѣщитѣ бързо взеха да надничатъ любопитни глави и да се трупатъ на купове около него, мжже съ кожени гугли, и бѣли кожуси, жени забрадени въ пѣстри кърпи, млади тъмнооки девойки, деца, които уплашено се свиваха въ политѣ на майка си — неவிждали такъвъ страшенъ желѣзенъ човѣкъ.

Изведнѣжъ тихи гласове се издигнаха, следъ това се обадиha все по-високо и по-сѣмло:

— Братътъ на Агнеса! Братътъ на бургундката!

Жиараръ дѣо Шанли бавно пристѣпяше съ коня си, оглеждаше се любопитно, усмихваше се и поздравяваше съ рѣка. Нѣкои тръгнаха предъ него като му сочеха пѣтя.

— По-нататѣкъ! По-нататѣкъ! Презъ моста...

Той още по-любезно се усмихваше, обясняваше съ ржце, че нищо не разбира и повтаряше само две три думи:

— Agnès . . . Kroisiés . . . Pelerins . . .

Най-сетне спрѣха предъ дома на ватаха.

Предизвестена отъ шумнитѣ викове на приближаващата тѣлпа, Агнеса изтича на пѣтя и съ радостенъ викъ, съ блеснали въ щастливи сълзи очи, се хвърли на шията на брата си.

Новината се прѣсна съ свѣткавична бързина изъ цѣ-